

FØR JORDPÅKASTELSEN

Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, nei, intet sted.
Hvor du meg fører ene, jeg følger med.

ETTER JORDPÅKASTELSEN

Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode Ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem.

T. Julie von Hausmann 1862 - M. Friedrich Silcher 1842

*Takk for all vennlig deltagelse.
Familien*

Prest: Leif Bremer
Organist: Ørjan Andreassen
Kirketjener: Barbro Jensen

HARTVIGSEN
BEGRAVELSESBYRÅ

© inmemory.no | Design: 1319

Birger Larsen

★ 24. september 1932 † 7. februar 2024

*Sengskroken Kirke
Torsdag 22. februar 2024*

ÅPNINGSSALME

Jeg er en seiler på livets hav,
på tidens skiftende bølge.
Den Herre Jesus meg kursen gav,
og denne kurs vil jeg følge.
Jeg stevner frem mot de lyse lande
med livsens trær på de skønne strande,
hvor evig sol og sommer er.

Iblant jeg seiler for medvinds bør
i andres kjølvann og følge
som just lik meg denne reise gjør
hen over jordlivets bølge.
Og havet smiler, og solen skinner,
min dag så stille og blid henninner,
mens vinden fyller alle seil.

La ankret falle! Jeg er i havn
i ly for brenningens vover!
Jeg kaster meg i min Frelsers favn,
han som har hjulpet meg over.
Og kjente, elskede stemmer kaller,
mens ankret sakte og stille faller
i evighetens lyse land.

T Henry Albert Tandberg 1909 - M Klaus Østby 1909

SALME FØR TALEN

Fager kveldsol smiler over heimen ned,
jord og himmel kviler stilt i heilag fred.

Berre bekken brusar frå det bratte fjell,
høyr, kor sterkt det susar i den stille kveld!

Ingen kveld kan læra bekken fred og ro,
ingi klokke bera honom kvilebod.

Så mitt hjarta stundar, bankande i barm,
til eg eingong blundar i Guds faderarm.

T A. H. H. von Fallersleben 1837 - M J. Chr. H. Rinck 1827

SALME ETTER TALEN

Velsigna du dag over fjordan. Velsigna du lys over land.
Velsigna de evige ordan om håp og ei utstrakt hand.
Verg dette lille du gav oss den dagen du fløtta oss hit.
Så vi kjenne du aldri vil la oss forkomme i armod og slit.

Vi levde med hua i handa men hadde så sterk ei tru.
Og ett har vi visselig sanna: Vi e hardhousa vi, som Du.
Nu har vi den hardaste ria, vi slit med å kare oss frem
mot lyset og adventsti'a, d'e langt sør te Betlehem.

Guds fred over fjellet og åsen. La det gro der vi bygge og bor.
Guds fred over dyran på båsen og ei frossen og karrig jord!
Du ser oss i mørketidslandet, du signe med evige ord.
Husan og fjellet og vannet og folket som leve her nord.